

Toen zeide de Heere God: Ziet de mensch is geworden als Onzer één, kennende het goed en het kwaad. Nu dan, dat hij zijn hand niet uitsteke en neme ook van den boom des levens en ete en leve in eeuwigheid. Gen. 3:22.

En ziet Ik kom haastelijk.

Openb. 22:12a.

Zalig zijn zij, die Zijne geboden doen, opdat hun macht zij aan den boom des levens en zij door de poorten mogen ingaan in de stad. Openb. 22:14.

Meestal ziet men in het uitdrijven van den mensch uit het paradijs alleen een strafgericht over den mensch. Zoo zegt men: de mensch heeft gegeten van den boom der kennis van goed en kwaad, en is daarmee aan den dood onderworpen, dies is ook vanzelf uitgesloten, dat hij zou eten van den boom des levens, die hem het eeuwige leven geeft. Maar het is niet alleen een strafgericht, maar ook een daad van barmhartigheid. Genesis 3:22 is ook evangelisch. Het is reeds plaats maken voor Christus en Zijn kruis. Ja, het is de eenige mogelijkheid — de mensch verdreven van den boom des levens — opdat Christus door Zijn gerechtigheid weer het paradijs ontsluit met den boom des levens. Om dat te zien moeten wij iets verstaan van 's Heeren weg van Zijn gemaakt bestek. Wanneer de Heere Adam in het paradijs zet, het verbond met hem opricht, en de wereld in zijn handen legt, om nu te werken uit een waar geloof, naar de wet Gods, Hem ter eer, dan belijden wij van dezen mensch, dat God hem goed en naar Zijn evenbeeld geschapen heeft, in ware gerechtigheid en heiligheid. Maar tevens belijden wij — om 't met de woorden der oude vaders te zeggen — dat God Hem geschapen heeft in een staat-van-kunnen-zondigen om te komen tot den staat-van-niet-meer-kunnen-zondigen. Dat wil zeggen: deze mensch moet nog komen tot een bewuste keus, gedaan in volle vrijheid, waarbij hij God verkiest als zijn deel, zijn eeuwig goed. Hij moet nog komen uit dien eersten staat van spontane argelooze liefde tot den Vader tot dien tweeden staat van bewuste liefde tot den Vader. Heeft hij die bewuste keus gedaan, dan zal de Heere die keus in hem voor eeuwig vastleggen, zoodat er nooit een verandering meer optreedt, maar de mensch altijd God verkiest en Gods wereld. Zoo overvloedig rijk zal hem dan geschonken worden de Heilige Geest. Dus Adam moet nog op eigen beenen komen te staan. Hij moet nog worden de zoon, die beproefd komt uit de ure der beproefing van Gods zijde, en uit de ure der verzoeking van Satans zijde. Hij moet nog komen tot den staat van niet meer kunnen zondigen tot de wereld van de voleinding, tot de wereld van de vastgelegde keus.

En om Adam daarheen te leiden heeft de Heere gegeven het proefgebed. Dat proefgebed dient om te komen tot die eene beslissende keus, waarbij hij in volle vrijheid kiest voor God en Gods wereld. Heeft hij de goede keus gedaan en heeft hij God verkoren in gehoorzaamheid en liefde, dan komt hij door een daad van 's Heeren welbehagen in de wereld van de vastgelegde keus, waar ook voor hem bloeit de boom des levens met verlof, met vrijheid om te eten, om alzo eeuwig God te dienen, en den wil des Vaders te doen. In deze wereld der voleinding wenkt hem nu de boom des levens. Immers, als wij de Schrift lezen, en met name de Openbaring aan Johannes (Openb. 2:7, Openb. 22:14) dan blijkt, dat zij, die overwinnen, die in hun keus volharden, die den wil des Vaders hebben gedaan in Christus' krachten, die den Satan en zijn verzoeken zijn te boven gekomen, komen in het paradijs met verlof, met vrijheid tot het eten van den boom des levens, die in het midden van het paradijs van God is. Zij vinden nu in het paradijs, in de wereld van de vastgelegde keus den boom des levens. En waar de genade herstel betekent van Gods verbonden en verbanden, daar mogen wij nu ook zeggen, dat de boom des levens voor Adam pas zijn betekenis krijgt ná de van God gevraagde en door Adam niet te ontwijken keus om den Heere te dienen in liefde en gehoorzaamheid. De boom des levens komt als de beslissing bij den boom der kennis van goed en kwaad gevallen is. Zij wenkt den gehoorzamen mensch met de glorie van het eeuwige leven bij God.

Maar Adam heeft niet gekozen in gehoorzaamheid, maar in ongehoorzaamheid. Hij is op eigen beenen komen te staan, maar als een mensch met giftige keus in zijn hart. En hij zal nu ook willen grijpen naar den boom des levens, naar de wereld van de vastgelegde keus, naar de wereld van de voleinding. Maar als de mensch nu eet van den boom des levens, en alzo nu komt de wereld van de voleinding, dan betekent dat de eeuwige verschrikking. Want dan is er nooit een weg terug. Dan is de beslissing gevallen, en kan de wereld niet meer gered worden uit de diepte der ellende. Als Adam zijn God en Vader heeft losgelaten, en wanneer de Satan nog enkele minuten krijgt, en Adam eet van den boom des levens dan heeft de Satan de wereld voor altijd in zijn bezit, en is de weg van Christus, de weg van Golgotha en Paschen afgesneden. Daarom moet de mensch weg uit het paradijs. Hij moet weg van den boom des levens. De wereld

van de voleinding kan nu niet komen. De Heere waakt in dit dodelijk uur over den weg van Jezus Christus, dien Hij nemen moet in een wereld, waarin de radicale definitieve beslissing nog niet gevallen is. Hij waakt hier over den weg van den Borg, opdat Deze in een wereld van een-nog-niet-vastgelegde-keus alle gehoorzaamheid volbrengt, en naar de wereld der voleinding grijpe als Jezus Christus en Die gekruisigd, opdat Hij den Geest verwerve, den Geest der aanneming tot kinderen, opdat nu door dien Geest des menschen hart vernieuwd worde door een nieuwe schepping, een hart met een nieuwe keus, met een nieuwen wil van God bewogen zijnde uit krachten der herschepping om den Heere te verkiezen als zijn deel, zijn eeuwig goed. De wereld van de voleinding, van de vastgelegde keus zal nu niet komen, en de keus, die Adam gedaan heeft zal nog niet voor eeuwig worden vastgelegd, opdat in deze wereld kome het wonder der wedergeboorte, als vrucht van Christus' volmaakte offer. En door dit wonder der herschepping zal God in Christus vergaderen een gemeente der eerstgeborenen, een gemeente met een nieuwe, vaste, onveranderlijke keus om God lief te hebben boven alles en den naaste als zichzelf. En als dan de laatste dergenen, die de Vader aan Christus heeft gegeven, zal zijn toegebracht op het gehoor van het gepredikte Woord — dat zal zijn als een zaad der wedergeboorte — dan kan het paradijs komen en de boom des levens (Openb. 22:3), de wereld van de vastgelegde keus. Want dan zal de boom des levens sterken den mensch, weer tot alle goed werk toegerust, en dat door Hem, door Hem alleen om 't eeuwig welbehagen. De satan dacht in dit uur de wereld als zijn buit te krijgen, en den mensch als zijn slaaf mee te voeren, maar God waakt hier over het feest van Zijn welbehagen, dat Hij Zich in Christus heeft voorgenomen. Hij waakt hier over een wereld, waarin Hij kan komen als het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt, en waarin Hij Zich Gode onstrafelijk offeren kan. De eerste weg naar het paradijs

„LICHAAAM” (II)

Zooals we reeds opmerkten, heeft de door ons genoemde Leuvense hoogleraar een andere vertaling voorgelagen van dat gedeelte uit Augustus' edicten, dat aan de geleerden reeds zooveel hoofdbreken bezorgd heeft en waarin dan sprake zou zijn van „het lichaam der Grieken”. Die andere opvatting is, kort gezegd, dat er in heel die passage van geen lichaam der Grieken sprake is, maar dat de bedoelde nieuwe burgers „met hun lichaam” d.w.z. persoonlijk, in persoon, persoonlijke diensten hebben te bewijzen, net zoo goed als de Grieken. We zullen onze lezers niet vermoeden met bijzonderheden; voor wie in de zaak verder belangstellen mocht, geven we een nootje er over.¹⁾

Intusschen, om een andere reden is toch de aangehaakte kwestie van betekenis. Het is ons niet meer te doen om dien éénen volzin; want te dien aanzien zijn we, voorzoover we hier durven oordeelen, geneigd tot de opvatting, dat De Visscher gelijk heeft, en dat er dus in het bedoelde edict van keizer Augustus geen sprake is van een „lichaam der Grieken”.

Maar de bespreking, die om dit één zinnetje heen geweven is, heeft ons enkele kruimpjes toegeworpen, die we graag wilden oppikken. Ze heeft de vraag naar voren gedrongen: welke betekenissen kan het woord „sooma” (grieksch woord voor „lichaam”) zool hebben in den tijd, waarin Augustus leefde?

Daar was vooreerst de meening van Schönbauer:

¹⁾ Zie F. de Visscher, Les Edits d'Auguste découverts à Cyrène, over de „munera corporalia”, p. 97, v. Er waren, zegt de auteur, tweeërlei munera: a) munera corporalia, b) munera patrimoniorum; daarmee correspondeert z.i. het dubbele grieksch spreken van „leitourgien tool soomati” en „leitourgien tois chrématas”. Hierom vertaalt De Visscher den zin uit het decreet aldus: „j'ordonne (que ces nouveaux citoyens) aient à s'acquitter des liturgies personnelles”, p. 98. Hij verwijst naar een andere inscriptie, handelende over de „ateleia”, c'est-à-dire l'exemption, du „corpus” et de toutes les liturgies envers la ville, tou te soomatos kai toon kata polin leitourgion pasoon..... le mot sooma désigne ici nécessairement une charge personnelle. Si donc le mot sooma peut et doit être pris dans le sens de munus corporale, notre texte signifierait que les nouveaux citoyens d'origine hellénique seront tenus des charges personnelles des Hellènes, c'est-à-dire qui incombent à ceux-ci..... Et ainsi se trouverait éliminé ce fameux „corpus”, cette collectivité des Hellènes, qui a été tant de difficultés et sur laquelle tant d'hypothèses se sont échafaudées, p. 99. In een noot: Il faudrait donc comprendre notre texte comme s'il était écrit: leitourgien..... tas tool soomati leitourgias tas toon Hellénon. — Tot recht verstand zij opgemerkt, dat de tekst zelf luidt: ei tines ek tēs Kurēnakēs eparchias politēai teteimnantai, toutous leitourgien oudon elason em merel tool toon Hellénon soomati keleuo ektos..... enz. Vertaling de V.: Si des habitants de la province de Cyrénaique ont été gratifiés du droit de cité, j'ordonne qu'ils n'en seront pas moins tenus, suivant leur tour, des liturgies personnelles des Hellènes, à l'exception (de ceux auxquels en vertu d'une loi ou d'un sénatus-consulte, par décret de mon père ou de moi-même, l'immunité a été conférée en même temps que la cité)..... etc.

wordt afgesloten, opdat de tweede weg geopend worde door het bloed van Christus, dat reinigt van alle zonden, en opdat in Hem en met Hem als den Oversten Leidsman en Voleinder des geloofs een schare optrekke, die niemand tellen kan, om weer in te gaan tot Gods poorten met lof, met lofzang in Zijn heilig hof, met een nieuw hart, met een vaste en onveranderlijke keus en met vrijheid om te eten van den boom des levens om alzo in eeuwige jeugd God te loven en te prijzen.

En wanneer nu in deze lijdensweken ons geloofssoog in het bijzonder zich richt op onzen Borg en Middelaar en op Zijn kruis, dan zien wij Hem loopen het pad der gehoorzaamheid en Hem volbrengen alle verplichtingen van het werkverbond en dragen de straf en de vervloeking, en alzo de wereld van de voleinding, de wereld van de vastgelegde keus verdienen. Hij komt nu te staan onder „het vlamig lemmer eens zwaards”. Maar Hij kan en wil en zal nu in onzen nood voorzien. En Hij opent nu de poorten der gerechtigheid, waardoor 't rechtvaardig volk zal treën. De wereld van de voleinding is gekomen. En Openb. 22 is niet geschreven als een mogelijkheid, maar als een heerlijke werkelijkheid voor die in Christus Jezus zijn. Het is een lange weg van Gen. 3:22 tot Openb. 22, een weg van bloed en tranen, maar bovenal een weg van het bloed en de tranen van onzen gezegenden Borg, een weg van lijden en sterven, van nederdaling ter hel, maar Godlof ook een weg, waarop Hij zaad zal zien, en waarop Hij een gemeente vergaderen zal wedergeboren tot een levende hoop. Zalig zijn zij, die roemen in Zijn kruis, en die over Golgotha heen de wereld der voleinding zien komen met den boom des levens. De wereld van de vastgelegde keus, met vrijheid tot het eten van den boom des levens. Zij zullen nu eeuwig frisch en groen zijn om den Heere te dienen. Het was dus een daad van groote barmhartigheid, opdat ons verkondigd zou kunnen worden Jezus Christus, en die gekruisigd, en wij door een waar geloof in Hem weer vrijheid zouden krijgen om het paradijs weer te betreden, het kroondomein van God, waar het leven is tot in eeuwigheid. v. d. B.

KERKELIJK LEVEN

„sooma” zou zijn een nationale gemeenschap, welke boven die der steden (d.w.z. der plaatselijke gemeenschappen) zou staan. Alle Grieken van de provincie Cyrenaica zouden erin begrepen zijn. „Sooma toon Hellénon”, d.w.z. „lichaam der Grieken”, zou dan willen aanduiden: een echte, wezenlijke nationale ORGANISATIE van de Grieken; en keizer Augustus zou dus een zekere rassenpolitiek hebben begunstigd: de Grieken waren toch maar een soort van „heerenvolk”.

Tegen deze opvatting nu rees bedenking. Niet zoozeer uit overweging, dat het woord „sooma” niet zou kunnen duiden op zoo'n „organisatie”, o neen. Maar omdat de kwestie van de „liturgieën”, van de rijksdiensten, de belastingen, de wettelijke verplichtingen was geregeld in het kader van plaatselijke burgergemeenschappen. Een locale, een plaatselijke regeling was getroffen, niet een nationale, die boven de plaatselijke zou staan. De politiek van de Romeinen zou er juist op aangelegd zijn, niet toe te laten, dat er nationale organisaties ter overkoepeling (of doorbreking) van plaatselijke burgerlijke gemeenten zich zouden vormen; laat staan, dat de keizer ze officieel zou willen doen gelden, ja zelfs begunstigen.

Daarna kwam de opvatting, dat „sooma” zou kunnen aanduiden niet een boven de plaatselijke burgerlijke gemeenten uitgaande organisatie van de Grieken, doch een organisatie van Grieken, telkens weer in elke burgerlijke gemeente van het gebied van Cyrenaica.

Maar onder verwijzing naar onderscheiden teksten betoogde De Visscher, dat een collectiviteit als zoodanig geen lichaam geheeten wordt. Lichaam beduidt een eenheid. Een collectiviteit kan natuurlijk wel als een eenheid worden opgevat of ingericht, en dan kan ze DAAROM ook wel een „lichaam” heeten, maar dan niet omdat ze collectiviteit is, maar omdat ze als een eenheid in aanmerking komt. Door bijkomende regelingen of afspraken. Als men het van dien kant bekijkt, dan kan er volkomen regelmatig, zegt De V., sprake zijn van een „sooma” eener „polis”, d.w.z. het „lichaam” van een „stad” (of staat). Dan kan zoo'n „lichaam” ook optreden als rechtspersoon (De V. verwijst naar Schnorr v. Carolsfeld, Geschichte der juristischen Person, München, 1933, I, 177 f.). Als er maar een „eenheid” een „geheel” is, dan kan men spreken van „lichaam”, anders niet. Ook een collectiviteit kan, indien ze geen eenheid, geen geheel is, op den naam „lichaam” geen aanspraak maken.²⁾

Verleden week noemden we even het woord „politeuma” (of „koinon”). In verband met het bovenstaande is het de moeite van het onthouden waard, dat er ergens sprake is van een „politeuma van de

²⁾ Over het latere woord „soomatelon” voor „corpus” of „collegium”, verwijzing naar Radin, Legislation of the Greeks and Romans on Corporations, diss. Columbia Univ. 1910, zie De Visscher, 91, noot 2.